

JOAN F. MIRA

“Madrid encara és tot (Madrid com a Madrid, en aquest cas, no com a capital de l’estat!), Europa no és encara res. Miren si no els diaris d’aquests dies passats, miren la tele, escolten les tertúlies de la ràdio. A qui li importa Europa, podent parlar de Madrid?”

Europa, Madrid

Sembla, si hem de fer cabal dels diaris, les ràdios i les televisions de tot el Regne d’Espanya, València i Barcelona incloses, que fa quinze dies que no hi ha tema més important, qüestió més punyent, notícia més digna d’ocupar tot l’espai, que el cas d’un senyor i una senyora, diputats regionals de Madrid, que han decidit no donar suport al partit pel quan han estat elegits. No m’interessen ara (no és que no siga ben interessant saber-ho: és la mare dels ous) les raons reals de l’espantada o fuga: si els dirigents del PSOE no sabien quin personal posaven a les llistes (“basura humana”, els diuen ara: i si eren això, per què tenien càrrecs, influència i crèdit, per què el partit els proposa a l’elecció segura, etcètera: no són misteris, són misèries i vicis que mai no han volgut extirpar perquè no són accidentals, són substancials), si els dirigents del PP n’estaven al corrent i han influït en una trama de corrupcions immobiliàries (formen part del sistema: al País Valencià, d’Oriola a Orpesa, d’extrem a extrem, els regidors venuts i comprats, del PSOE o del PP, són elements invariables del paisatge, i la relació entre especulació i política ja fa molts anys que ni tan sols s’amaga: ixen junts en les fotos), o si s’han juntat explosivament una cosa i l’altra. No és això el que ara m’interessa, sinó que aquest fet —la fuga madrilenya, la moguda local— ja fa tants dies que es presenta com el gran cas, la gran qüestió, la gran cosa. Afecta el benestar, l’economia, la seguretat o la vida i l’honor de la ciutadania en general, gallega, basca i andalusa incloses? No senyor. Afecta els equilibris polítics reals, la moral o la teologia de catalans, valencians o asturians? No senyor. Afecta, fora de la província o comunitat de Madrid, qualsevol camp de la vida democràtica, cultural o climàtica del bon poble de l’Espanya de les autonomies? No senyor. És històricament, ideològicament, socialment, més important el salt dels dos diputats de Madrid que la futura Constitució d’Europa, posem per cas? Ah, doncs, sembla que sí: molt més apassionant, més digne de ser detallat, esmicolat, presentat i representat fins a la náusea, comentat, debatut, explicat i contraexplicat fins a l’extenuació. A qui li importa la Unió Europea, el projecte de Constitució, el futur institucional de la Unió, i foteses com aquesta, podent-se ocupar cada dia, dies i dies, de dos insignificants diputats regionals de Madrid?

Comprenc que a la premsa, a la ràdio i a la televisió (als seus redactors i editorialistes, opinadors, tertulians, columnistes) no els importe ja massa l’Iraq, ara que la pau, per als americans, és més complicada que la guerra; comprenc que no els importe el desastre africà, que els importe molt poc el Brasil, els horrors del castrisme cubà, la crisi del sistema de pensions a mig Europa, i altres temes menuts i sense transcendència. Em costa de comprendre, tanmateix, que el present i el futur d’aquesta Unió Europea, que és la nostra, els importe tan poc que ho redueixen a un tema secundari, en interès i en extensió, comparat amb el gran tema i gran problema dels dos diputats de Madrid, de les famílies de la Federació Socialista Madrilenya, de les protestes i proclames de dubtosos individus d’un partit i de l’altre (i del tocacampanes que respon al flamíger nom de Llamazares), i de les picabaralles miserables d’un personal polític amb el qual no deu ser molt agradable tenir tractes. La Unió Europea es refà o es reordena, sota el nostre nas distant, el senyor Artur Mas va a protestar a Brussel·les (amb raó, però amb èxit dubtós) perquè Catalunya no hi té cap lloc institucional a Europa (novament definida com Europa dels estats: de Malta, Estònia i Xipre sí, d’Escòcia, Catalunya o Flandes, no), i coses com aquesta, aquests problemes, no mereixen més lloc de cara al públic que una simple notícia marginal. Madrid encara és tot (Madrid com a Madrid, en aquest cas, no com a capital de l’estat!), Europa no és encara res. Miren si no els diaris d’aquests dies passats, miren la tele, escolten les tertúlies de la ràdio. A qui li importa Europa, podent parlar de Madrid?